

De ce suntem lăsați aici – Autor necunoscut

Atunci când o persoană mântuită devine conștientă de filiația sa față de Dumnezeu, ea își dă seama, de asemenea, că Dumnezeu a scos-o din lume și din lucrurile ei și a pus-o înapoi în ea pentru a fi o mărturie pentru El în viitor. Dacă dorința de a-L sluji pe Dumnezeu nu se manifestă într-un suflet, aceasta dovedește fie că el nu este încă convertit - poate că a fost serios tulburat, trezit, dar probabil că nu a experimentat niciodată curățirea păcatelor sale - fie că se află într-o stare a inimii care îl separă practic de Dumnezeu. Sper cu încredere că niciunul dintre cititorii mei credincioși nu se află într-o astfel de stare, ci că toți vor dori împreună cu mine să „strălucească ca niște lumini în această lume” [Filipeni 2.15b] în mica lor măsură. Dumnezeu ne-ar putea duce în cer imediat după convertirea noastră, dar nu o face, pentru că, în calitate de copii ai Săi, trebuie să fim un chip al lui Hristos, Fiul Său preaiubit, în această lume. El ne cheamă: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus!” [Filipeni 2.5].

Dacă suntem în starea de spirit potrivită, nu putem decât să ne dorim să fim o lumină și o mărturie pentru Dumnezeu în această lume. Pentru a face aceasta, avem nevoie să fim lucrați de sus. Dacă olarul vrea să creeze un vas după bunul său plac, trebuie să pună lutul pe roată. La fel este și cu noi. Dacă vrem și trebuie să fim un „vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună” [2 Timotei 2.21], atunci trebuie să suportăm să fim lucrați la roată.

O altă imagine: sfeșnicul cu șapte brațe, care se afla odinioară în Sfânta Sfintelor, trebuia să fie făcut din aur curat prin batere (Exodul 25.31-40). Porunca DOMNULUI către Moise a fost clară: „din aur curat” și „bătut”. Puritytea aurului poate fi obținută doar prin curățire continuă în creuzet, iar pentru a produce o operă de artă, precum acel sfeșnic, sunt necesare ciocanul și dalta. Aurul cu adevărat pur este neschimbabil; îl poți expune la cea mai mare temperatură și nu va crește sau scădea în greutate.

Sfeșnicul cu șapte brațe este, după cum știm, o imagine a lui Hristos, dar același Duh, care a lucrat în El cu o putere neclintită, lucrează și în credincioși. Testele cele mai fierbinți nu au găsit niciodată decât aur curat, pur, în Hristos; în noi, ceea ce se agață de aur ca zgură fără valoare trebuie să fie separat de el. Noi suntem puși în creuzet, pentru ca zgura să fie separată de aur. Procesul este dureros, dar necesar, și cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult vom dori să devenim asemenea chipului pe care El ni l-a prezentat în Hristos. Ne dorim din ce în ce mai mult să fim separați de tot ce stă în calea creșterii noastre spirituale, a avansării noastre în credință și a mărturiei noastre pentru Hristos.

Scopul creuzetului este să desprindă și să curățe; ciocanul, care lucrează încet, dar sigur, are rolul de a forma și de a modela. Găsim ambele tipuri de încercări în istoria credincioșilor din Vechiul și Noul Testament. Când Avraam trebuia să-și sacrifice singurul fiu, el a intrat în creuzet. Credința sa s-a dovedit a fi aur curat. Când Iacov a intrat în creuzetul necazurilor, pentru că Iosif i-a fost luat, efectul a fost diferit. El încă avea nevoie de loviturile ciocanului. Poate că creuzetul nu a funcționat deoarece Benjamin i-a luat locul lui Iosif. De-a lungul vieții de mai târziu a lui Iacov, loviturile ciocanului nu au încetat. Dar ce seară minunată a avut această viață! Cine ar fi crezut că Iacov va fi modelat atât de minunat sub ciocan!

Pentru a face sfeșnicul cu șapte brațe, nu era necesar să se facă mai întâi o matriță și apoi să se *toarne* aurul în ea. Nu, aurul a trebuit să fie mai întâi curățit și apoi sfeșnicul a trebuit să fie *minuțios lucrat* dintr-un bloc din acest *aur curat*. În același fel, dacă vrem cu adevărat să fim purtători de

lumină pentru Dumnezeu, trebuie să suportăm și noi *creuzetul* și *ciocanul*. Creuzetul desprinde, ciocanul modelează și formează. Dacă ne-am aminti mereu aceasta, am vedea numai minunata înțelepciune a lui Dumnezeu în încercările și dificultățile care ne ies în cale. Într-un timp ca cel de astăzi, când dificultățile și greutățile se adună în jurul nostru și nu știm ce nouă încercare dificilă ne poate aduce ziua de mâine, este un lucru minunat să auzim un credincios spunând „Dumnezeu - calea Ta este desăvârșită”. Dar, să nu uităm, aceasta nu se învață într-o clipă.

Este adevărat că *se poate* vorbi în acești termeni sau în termenii similari ai unei persoane care, pentru că nu există altă cale, s-a resemnat cu soarta sa. Dar aceasta nu este credință. Aceasta nu îl glorifică pe Dumnezeu. Se aude uneori opinia exprimată că supunerea liniștită față de voința și căile lui Dumnezeu este cea mai înaltă poziție a inimii, pe care o poate atinge un credincios. Dar este acesta cu adevărat așa? Mi se pare că există patru trepte în această privință. Prima și cea mai joasă treaptă se numește *supunere*; a doua, mai înaltă, dar nu cea mai înaltă, se numește *predare*; a treia treaptă este capacitatea sufletului *de a-L justifica pe Dumnezeu în acțiunile Sale*, iar a patra și cea mai înaltă este *să-L laude pe Dumnezeu pentru căile Sale*. Un om care lăncezea în închisoare pentru credința sa a scris odată pe peretele celulei sale:

Mă *plec*, Dumnezeul meu, voinței Tale și *Te laud* pentru toate căile Tale.

Aceasta nu a fost doar supunere și predare. Nu a fost nici o simplă justificare a acțiunilor lui Dumnezeu, ci mulțumire și închinare pentru *toate* căile Sale.

Să ne gândim pentru o clipă la acei bieți întemnițați, bătuți până la sângerare, din temnița întunecată din Filipi. Ei nu cârtesc și nu se plâng, ci sunt atât de înălțați deasupra circumstanțelor lor încât se pot ruga și pot cânta laude. Dumnezeu Însuși vine la oamenii care proclamă lauda Sa în acest fel. El „încinge sufletul cu putere și îi face calea desăvârșită” (Psalmul 18.30-32). El merge cu Dumnezeu și Dumnezeu merge cu el, până când brațele slabe au devenit atât de puternice încât pot „întinde un arc de aramă” (Psalmul 18.34) și nu există dificultate peste care să nu fie înălțat.

În primul capitol al primei epistole a lui Petru găsim încercări din partea lui Dumnezeu, în al doilea capitol încercări prin nedreptatea oamenilor, în al treilea capitol suferință de dragul dreptății, în al patrulea capitol suferință de dragul lui Hristos și în al cincilea capitol suferință din cauza furiei lui satan. Conform voinței lui Dumnezeu, toate aceste încercări și suferințe trebuie să servească pentru a-l face pe credincios un purtător de lumină mai eficient în această lume. Ce bine că ne aflăm în mâna formatoare și modelatoare a lui Dumnezeu! Oamenii dau adesea lovituri dure acolo unde sunt necesare lovituri blânde și lovituri blânde acolo unde ar fi potrivite lovituri dure. Ei lovesc ușor prea mult sau prea puțin. Dar noi suntem în mâinile lui Dumnezeu, iar acest Dumnezeu este *Tatăl* nostru, care - așa cum a spus Domnul Isus - „Tatăl Însuși ne iubește” [Ioan 16.27]. El știe exact cât timp să lase aurul în creuzet și când să-l aducă sub ciocan. Tatăl știe cum să ne trateze în așa fel încât tot ce putem face este să-I mulțumim. „Dumnezeu - *calea Lui este desăvârșită*”.

Într-un alt pasaj, Dumnezeu îi spune lui Moise: „Fă-ți două trâmbițe de argint; lucrare bătută să le faci” (Numeri 10.1,2). Sfeșnicul era făcut din aur, trâmbițele erau făcute din argint, dar ambele trebuiau făcute prin batere. În Scriptură, aurul este imaginea cunoscută a dreptății lui Dumnezeu; argintul amintește de răscumpărare, de răscumpărarea plătită de Hristos. Sfeșnicul avea *șapte* lămpi, numărul desăvârșirii divine, trâmbițele erau *două*, un număr care ne amintește de o mărturie desăvârșită. „Prin gura a doi martori sau prin gura a trei martori”, citim, „să fie întemeiat un lucru” [Deuteronomul 19.15b].

Fără a intra în semnificația reală a trâmbițelor, aș dori doar să exprim câteva gânduri practice în legătură cu imaginea. Nimeni nu este capabil să depună mărturie pentru Dumnezeu sau pentru Hristos, dacă el însuși nu se odihnește în binecuvântările lucrării de răscumpărare. Doar cineva care a fost răscumpărat și eliberat de sub dominația păcatului se poate bucura știind că lucrarea a fost îndeplinită pentru el, ba chiar că este „binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos” [Efeseni 1.3].

Argintul este un metal prețios, chiar dacă nu este nici pe departe la fel de valoros ca aurul. În timp ce prima imagine ne amintește că Dumnezeu Însuși trebuie să fie văzut în noi aici pe pământ, cele două trâmbițe de argint se referă probabil mai mult la mărturia pe care trebuie s-o dăm în această lume prin cuvânt și în scris.

Apostolul Pavel îi scrie lui Filimon: „Frate, eu să am folos de la tine în Domnul: înviorează-mi inima în Hristos!” (Filimon 20). La fel și Domnul vrea să aibă folos de la noi. Ne place să ne gândim la beneficii și câștiguri, dar mai ales într-un sens egoist. Nu este oare un lucru minunat faptul că putem fi făuritori de profit pentru Hristos, mărturisind despre El și căutând să aducem suflete la El? Atât timp cât mi se permite să rămân aici și să urmăresc acest scop, El câștigă; când mor, câștig eu. Ar fi mult mai bine pentru mine să părăsesc scena păcatului, a suferinței și a luptei; dar dacă rămân, Hristos încă mai poate beneficia de mine.

Cele două trâmbițe de argint amintesc, prin urmare, de o mărturie completă, care este dată pe baza răscumpărării împlinite. Nici ele nu trebuiau făcute prin *turnare*, ca și sfeșnicul. Astfel, nici noi nu putem fi martori eficienți ai Domnului în această lume fără curățire și prelucrare. Argintarul pune argintul în creuzet și îl curăță până când propriul său chip este reflectat în argintul curat. Apoi îl scoate din foc - mai multe minute ar fi inutile și i-ar putea face rău - îl lasă să se răcească și îl duce sub ciocan.

Cele două trâmbițe erau „pentru chemarea adunării și pentru plecarea taberelor” [Numeri 10.2b]. Această dublă mărturie ne este reamintită în Coloseni 1.23-29, în Evanghelia harului, care este vestită în toată creația și îi adună pe cei chemați din toate popoarele, și îi strânge în adevărul minunat al Adunării (Bisericii), trupul lui Hristos. Prima trâmbiță, ca să spunem așa, trebuie să fie suflată pentru oamenii neconvertiți; dar de îndată ce o persoană poate spune din inimă: „Cred că Isus a murit pentru mine”, cealaltă trâmbiță poate fi pusă la buze și i se poate spune ce este Hristos pentru ea în slava de sus. A fi mântuit, a-L cunoaște pe Hristos ca Mântuitor, este ceva extrem de măreț; dar a fi unit cu Fiul Omului glorificat în cer și a putea să-L așteptăm din ceruri este și mai glorios. Nu numai că am fost salvați dintr-o adâncime, care nu ar fi putut fi mai adâncă (decât dacă ar fi fost iadul însuși), dar am fost și ridicăți la o înălțime, care nu ar fi putut fi mai mare. Hristos a plecat la cer după ce Și-a încheiat lucrarea și a trimis de acolo Duhul Sfânt pentru a ne uni cu El prin El. Dar, deși suntem deja uniți cu Hristos în duh, suntem încă pe pământ în trup, pentru a depune mărturie pentru El aici pe pământ. Am auzit cum El ne face martori eficienți ai harului și gloriei Sale. Cu toții avem sarcina noastră. Este destulă lucrare pentru toți, și fiecare dintre noi are misiunea sa specifică. Eu nu pot ocupa locul fratelui meu, iar el nu-l poate ocupa pe al meu. Cuvântul Domnului pentru noi toți este: „Acționați până vin Eu!” Și El dorește atât de mult să vadă în noi martori hotărâți, puternici și purtători de lumină strălucitoare. Avem o imagine frumoasă despre aceasta în Ghedeon și cei trei sute de oameni ai săi, care au ieșit în întâmpinarea dușmanului „cu făclii în mâna stângă și trâmbițe în mâna dreaptă” [Judecători 7.20].

Deci, dacă Îi place lui Dumnezeu să ne smerească în țărână, să ne facă nimic, atunci să privim acțiunile Sale, care nu sunt altceva decât dragoste și să rămânem liniștiți pentru El. Numai în acest

fel putem fi transformați în chipul Domnului nostru, astfel încât El, și numai El, să poată fi văzut în noi aici și acum.

Prin urmare, fie că este creuzet sau ciocan, „știm că *toate lucrurile* lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu” [Romani 8.28].

Titlul original: „Warum wir hienieden gelassen sind”

Din *Botschafter des Heils in Christo*, 80 (1932)